

Arrest

nr. 102 452 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 juni 2012.

1.3. Op 21 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig in het dorp Gondai, district Qarghayi, in de provincie Laghman. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Bij aankomst in België verklaarde u zeventien jaar oud te zijn en dus minderjarig te zijn. U diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban én de Afghaanse politie. U verklaart dat uw vader sinds een achttal jaar commandant is van Hezb-i-Islami die deelneemt aan de strijd tegen de regering. U heeft uw vader sinds acht jaar niet meer gezien. Ook uw oom langs vaderszijde is een strijder voor Hezb-i-Islami. U heeft twee ooms langs moederszijde, één is lid van het parlement in Mehterlam (MP), de andere heeft een winkel in Jalalabad. Uw moeder, zus en twee broers wonen sinds uw vertrek bij deze laatste. Omdat uw vader nauwelijks thuis kwam, was u de kostwinner voor de familie. U werkte op een stuk grond dat u had gepacht. Op een dag was u op het veld aan het werk en kwamen er taliban naar u die u wilden meenemen om aan de jihad deel te nemen. U begon te roepen en kon zo vermijden dat u werd meegenomen. De volgende dag diende u dmv. een petitie een klacht in. Ongeveer drie tot vier dagen later werd u 's nachts vanuit uw huis gekidnapt door taliban en naar een voor u onbekend gebied gebracht. Gedurende vijftien dagen was u opgesloten in een grote "qala", waar er talrijke taliban aanwezig waren. De leider van de groep, de "emir" probeerde u te winnen voor de deelname aan de jihad, ondermeer door te verwijzen naar de activiteiten van uw vader en grootvader. Omdat u bleef weigeren, werd u geslagen. Dan zag u er toevallig een dorpsbewoner die u vroeg wat u daar deed. U vertelde dat u gedwongen was meegenomen. Omdat hij uw familiesituatie kende en begreep dat u niet aan de jihad kon deelnemen, beloofde hij iets te doen. 's Nachts kwam hij u halen en bracht u geblinddoekt naar een dorp. Daar vernam u dat u in het district Dawlatshah was. U nam er het openbaar vervoer naar uw dorp. Na twee dagen werd u gearresteerd door de politie en naar de gevangenis van het districtshuis gebracht. U werd vijf dagen vastgehouden en verhoord over uw aanwezigheid bij de taliban, alsook over uw vader. U werd geslagen. Na vijf dagen kwam uw moeder, met uw oom MP, en de ouderlingen naar het districtshuis. Ze stonden allemaal garant voor u en stelden dat u niets te maken had met de taliban. Hierop gaf het districtshoofd Saleh M. Niazi de opdracht u vrij te laten. In die vijf dagen was er van de zijde van de taliban een dreigbrief bezorgd, die u in de moskee liet voorlezen. U ging vervolgens naar uw oom langs moederszijde in Jalalabad en zei dat u door de overheid ervan beschuldigd bent een spion te zijn. Uw oom hielp u vervolgens om Afghanistan te verlaten. U vertrok in de zomer uit uw land en was ongeveer twee maanden onderweg naar België waar u op 4 september 2011 aankwam en u de volgende dag een asielaanvraag indiende.

U legt volgende documenten neer: uw 'taskara', een petitie (scan) dd. 04.03.1390 (25 mei 2011) tot 07.04.1390 (27 juni 2011), een petitie van de ouderlingen (kopie) dd. 08. 07. 2011, een brief van uw oom MP (origineel) dd. 15.05.1390 (6 augustus 2011) en een dreigbrief van de taliban (origineel) dd. 07.09.1432 (7 augustus 2011).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande conventie.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw vrees voor rekrutering door de taliban gedeeltelijk baseert op het profiel van uw vader en uw grootvader. De taliban zouden u willen hebben bewegen tot deelname aan de jihad, verwijzend naar de activiteiten van uw vader. Er moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent onvoldoende coherent zijn (gehoorverslag CGVS p.6). Zo heeft u vooreerst geen enkele informatie die het profiel van uw vader aannemelijk maakt. U weet niet waar zijn actiedomein ligt of in welke activiteiten hij betrokken is. U beweert enkel dat hij een commandant is van Hezb-i-Islami, zonder daar concrete en overtuigende informatie over te geven. Verder is het weinig geloofwaardig dat u op deze vragen niet kan antwoorden omdat u uw vader de laatste acht jaren niet zou gezien hebben, terwijl hij toch geregeld naar huis kwam (gehoorverslag CGVS p.2-3). U hiernaar gevraagd, zegt u dat, gezien uw vader een talib was, hij 's nachts kwam en ook 's nachts vertrok. Dit is een bevreemdend antwoord, dat u uw vader nooit zou hebben gezien in acht jaar tijd als die terug naar huis kwam, zelfs al zouden die bezoeken dan in de nacht hebben plaatsgevonden. Bij de Dienst vreemdelingenzaken had u bovendien gezegd dat u uw "vader nooit gekend had", wat toch iets helemaal anders is. U hiernaar gevraagd (gehoorverslag CGVS p.2), zegt u dat dit zo was gedurende acht jaar, toch is dit geen afdoende verklaring. U hierop gewezen en gevraagd waarom de kinderen niet wakker werden gemaakt als uw vader langs kwam, zegt u dat uw vader u haatte omdat u de kinderen naar school had laten gaan (gehoorverslag CGVS p.3-4). Dit is een

merkwaardig antwoord, u heeft immers nog een jongere zus en twee jongere broers en het is weinig waarschijnlijk dat uw vader geen enkele van zijn kinderen wilde zien, gedurende acht jaar. Verder zegt u dat u de enige kostwinner was, gezien de afwezigheid van uw vader (gehoorverslag CGVS p.4). Het is niet geloofwaardig dat uw vader, zijnde een commandant van Hezb-i-islami, geen rol schijnt te spelen in jullie gezin en hij jullie - op zijn beurt - niet zou trachten te doordringen van zijn ideologie en zienswijze. Dat u bovendien niet weet of uw vader al dan niet gereageerd heeft op uw vertrek naar het buitenland, of het vertrek van zijn vrouw en kinderen naar het huis van uw oom in Jalalabad, is eveneens bijzonder opmerkelijk (gehoorverslag CGVS p.9). Dat ook de mensen in jullie dorp het wagen om te stellen dat "uw vader een wrede man was", zonder dat u daarover meer weet te vertellen, is uiterst bevreemdend (gehoorverslag CGVS p.5). Als "zoon van" zou u dan toch wel willen weten waarom zij zo'n straffe uitspraken doen. Verder beweert u ook dat uw oom langs vaderzijde samen met uw vader een strijder is (gehoorverslag CGVS p.3). Maar ook over hem heeft u geen informatie, zelfs niet of hij nog in leven is of niet. Hierop verwonderd gereageerd, immers uw oom en uw kozijnen wonen in hetzelfde dorp en dus kan worden verwacht dat u minstens op de hoogte bent van het al dan niet in leven zijn van uw oom, verwijst u naar het gegeven dat "kozijnen meestal vijanden zijn". Hiernaar gevraagd, of er al dan niet vijandschap was en waarom, zegt u zeer algemeen dat "het meestal een grondconflict betreft" zonder dat u dat concreet aantoont dat dit ook in jullie familie het geval is. Bovendien, zelfs indien er vijandschap zou zijn tussen u en uw kozijnen, dan nog kan van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van het al dan niet in leven zijn van uw oom, de broer van uw vader. De indruk is gewekt dat u essentiële informatie achterhoudt en/of de zaken anders voorstelt dan ze zich hebben voorgedaan.

Dan, wat betreft het feit dat u door de taliban zou zijn meegenomen en gedurende vijftien dagen zou zijn vastgehouden in een "basis" in het district Dawlatshah, moet het volgende worden opgemerkt (gehoorverslag CGVS p.5). Zo is het niet logisch dat met een vader en een oom die jihad voeren voor Hezb-i-Islami zoals u beweert, u door taliban van uw veld zou worden geplukt en gedwongen werd om mee te werken. Dat uw vader, als commandant, op een dergelijke denigrerende actie niet zou reageren is opmerkelijk. Bovendien past deze aanpak niet binnen de gangbare rekruteringsstijl van de taliban, waarbij individuele gedwongen rekrutering met geweld eerder uitzondering is, gezien de taliban proberen om via de stamverbanden en de ouderlingen van een regio aan invloed te winnen om door middel van propaganda en het uitoefenen van druk via de mullah's strijders te werven (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Verder zijn er ook ernstige vraagtekens te plaatsen bij uw ontsnapping uit de "qala" (gehoorverslag CGVS p.6). Dat u urenlang in de nacht geblinddoekt door de bergen - een onherbergzaam gebied - zou hebben gelopen tot aan een dorp, is bizar en weinig aannemelijk. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u geleid werd door de man die u hielp bij uw ontsnapping. Dit is echter weinig overtuigend. Er is geen enkele reden waarom die man zelf dergelijke risico's zou nemen. Bovendien, als het er op neer kwam om de plaats van de qala geheim te houden, dan had het wellicht volstaan om u een kwartier geblinddoekt te laten lopen, gezien de omgeving u ongekend was en de nachtelijke bergen u niet vertrouwd waren, en u vervolgens uw eigen weg te laten gaan. De wijze waarop u uw 'ontsnapping' voorstelt komt bijzonder weinig geloofwaardig over.

Evenzeer opmerkelijk is het feit dat uw moeder, die uw verdwijning aan uw ooms zou hebben gemeld, zich geen enkele zorgen maakten en oordeelden dat u als opgroeiende jongeman wel zou terugkeren. Dat uw ooms zo luchthartig reageerden nadat u tijdens de nacht uit uw huis werd gehaald en uw moeder zeer ongerust was, is eveneens opmerkelijk (gehoorverslag CGVS p. 7).

Verder, wat betreft de arrestatie door de politie, kan u helemaal niet aannemelijk maken hoe de politie dit te weten is gekomen, gezien uw moeder uw verdwijning enkel aan uw ooms had gemeld (gehoorverslag CGVS p.7). Hierop doorgevraagd, hoe de politie op de hoogte was van uw verblijf bij de taliban, zegt u dat iemand het misschien gezien heeft. Dit is een merkwaardig antwoord, gezien u 's nachts werd meegenomen en zelfs uw eigen moeder, die in het huis was, niets heeft gezien. Vervolgens zou u na vijf dagen zijn vrijgelaten door de politie omdat uw moeder, oom en de ouderlingen garant hebben gestaan voor u (gehoorverslag CGVS p.8). U geeft niet aan dat er verdere problemen te verwachten waren vanwege de politie gezien zowel de ouderlingen als uw oom, die lid is van het parlement, zich borg hadden gesteld voor u en u dus wel op een zekere bescherming ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten kan terugvallen. Bovendien zou u verwezen hebben naar de eerdere klacht die u had ingediend, waardoor u aantoonde dat u zelf slachtoffer was van de taliban.

Wat uw vrees voor de taliban betreft, verwijst u naar de dreigbrief die werd bezorgd tijdens uw periode van arrestatie. Echter, de chronologie van uw verklaringen afgetoetst aan de data van de door u neergelegde documenten is niet plausibel (gehoorverslag CGVS p.9). Zo zegt u dat u een dag na het incident op het veld een klacht heeft ingediend (gehoorverslag CGVS p.8). U presenteert dit document dd. 04.03.1390 (25 mei 2011), finaal ondertekend op 07.04.1390 (27 juni 2011). Tegelijkertijd zegt u dat u drie tot vier dagen later bent meegenomen door taliban (gehoorverslag CGVS p.8). Het is

niet helemaal duidelijk of dit na het incident was, of na de ondertekening van de klacht. Zelfs indien we deze laatste datum als referentie nemen - de discrepantie is nog groter wanneer we de datum van uw klacht nemen -, dan volgt hieruit dat u op 30 juni of 1 juli zou zijn meegenomen. Hieruit volgt dan weer dat u rond 17 juli zou zijn gearresteerd door de politie, immers u was vijftien dagen bij de taliban en werd twee dagen daarna gearresteerd. Echter, de door u neergelegde petitie van de ouderlingen verwijst naar uw arrestatie op 8 juli 2011, wat niet klopt. Gesteld dat u bedoelde drie tot vier dagen na het inbrengen van de klacht te zijn meegenomen, dan klopt het nog minder. Dan zou u zijn meegenomen rond 29 mei en gearresteerd rond 15 juni, wat evenmin overeenkomt met de in het document vermelde arrestatiedatum van 8 juli 2011. Bovendien zei u dat de dreigbrief van de taliban werd afgegeven gedurende de vijf dagen dat u in de gevangenis was (gehoorverslag CGVS p.9), maar die brief is gedateerd op 07.09.1432 (8 augustus 2011), wat dus evenmin overeenkomt met de datum van arrestatie vermeld op de brief van de ouderlingen. Verder is er ook de brief van uw oom, lid van het parlement, die volgens uw verklaring afgegeven werd toen hij zich garant stelde, de dag van uw vrijlating (gehoorverslag CGVS p.9). Echter, deze brief is gedateerd op 15.05.1390 (6 augustus 2011) en komt evenmin overeen met de datum van arrestatie. Er dient de worden vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn inzake de authenticiteit van deze documenten zowel als bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

Uit het bovenstaande blijkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dat er weinig tot geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van dealgemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Niettegenstaande u stelt van de provincie Laghman afkomstig te zijn, namelijk het district Qargahyi, blijkt uit uw verklaringen dat uw familie, namelijk uw moeder, uw jongere zus en twee jongere broers in de stad Jalalabad - provincie Nangarhar - bij uw oom inwonen, die er een winkel heeft. Uw oom uit Jalalabad zou trouwens zelf uw reis naar het buitenland hebben gefinancierd, waaruit blijkt dat hij over voldoende financiële armslag beschikt en uw lot hem ook nauw aan het hart ligt. Uit niets blijkt dat hij u in de toekomst niet verder zou willen helpen, zoals hij nu ook doet naar de rest van jullie gezin toe. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw familie daar enige problemen heeft ondervonden na uw vertrek (gehoorverslag CGVS p.9). Aangezien u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, kan voor u, gezien uw familiale netwerk in Jalalabad, het intern vluchtalternatief worden toegepast. Jalalabad-stad is voor u aldus veilig en toegankelijk, u beschikt er over een goed sociaal-familiaal opvangnet en als volwassen jongeman kan het niet onmogelijk noch onredelijk zijn om er uw leven verder uit te bouwen.

Immers, uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De dreigbrief van de taliban, de brief van uw oom, de klacht en het document in verband met uw vrijlating werden bovenstaand omstandig besproken.

Verder moet inzake uw leeftijd het volgende worden opgemerkt. Bij uw asielaanvraag op 5 september 2011 verklaarde u zich minderjarig. Echter uit onderzoek ingesteld door de Dienst Voogdij in het kader van de programmawet inzake niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, werd uw leeftijd op 7 september 2011 op minstens 26, 8 jaar geschat! Een dergelijke discrepantie is moeilijk te verantwoorden. U hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat uw moeder gezegd had dat u zeventien jaar was toen u vertrok (gehoorverslag CGVS p.2). Echter, dat uw moeder zich negen jaar zou vergissen is niet geloofwaardig. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat u gepoogd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Er kan dan ook ten zeerste worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door u neergelegde taskara, met vermelding "op basis van uiterlijke kenmerken 16 jaar in 1389" (2010).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van zijn weigering aan de jihad deel te nemen. Meer nog, hij loopt het risico gearresteerd te worden door de ordediensten die hem ervan beschuldigen banden te hebben met de taliban. Verzoeker herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij in Afghanistan door de taliban werd ontvoerd en gedurende vijftien dagen gevangen werd gehouden, met slagen en verwondingen tot gevolg, dat hij na zijn ontsnapping uit het kamp van de taliban door de ordediensten werd gearresteerd en dat de taliban een dreigbrief heeft bezorgd teneinde druk op hem te zetten. Gezien de bedreiging van de taliban en de Afghaanse autoriteiten en het feit dat hij een doelwit geworden is, had verzoeker naar eigen zeggen geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief heeft en hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden tegen de taliban. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing een tegenstrijdige analyse van Jalalabad gemaakt, terwijl het voor hem onmogelijk is om in Jalalabad te gaan wonen aangezien het er onveilig is. Verzoeker herhaalt dat hij tot op heden door de politiediensten wordt gezocht en hij stelt dat het in de bestreden beslissing aangehaalde sociaal-familiaal opvangnet niet in staat is om hem te beschermen tegen de taliban en de Afghaanse ordediensten. Uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift, waarin wordt bericht over aanslagen door de taliban en andere terroristische organisaties met een aanzienlijk

aantal burgerslachtoffers tot gevolg, blijkt bovendien ontegensprekelijk dat Jalalabad op heden onveilig is voor burgers, aldus nog verzoeker. Hij besluit uit deze informatie dat het willekeurig geweld in Jalalabad van aanhoudende aard is en dat de Afghaanse burgers in Jalalabad niet meer op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten kunnen rekenen. Voorts laakt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in zijn dorp Gondai, district Qarghayi, provincie Laghman en in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"12 doden en 70 gewonden bij aanslag op bank Afghanistan"* van Het Laatste Nieuws d.d. 19 februari 2011, het artikel *"Afghanistan mine kills 10 girls in Nangarhar"* van BBC News d.d. 17 december 2012, het artikel *"Afghanistan suicide bomber kills dozens at funeral"* van The Guardian d.d. 4 september 2012, het artikel *"20 killed as suicide bomber targets funeral in Afghanistan (Lead)"* van Thaindian News d.d. 4 september 2012, het artikel *"Suicide bomb explosion rocks eastern Nangarhar province"* van Khaama Press d.d. 5 maart 2012 en het artikel *"Five Civilians Injured in Nangarhar Blast"* van Tolo News d.d. 13 augustus 2012.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de activiteiten van zijn vader onvoldoende coherent zijn en hij geen enkele informatie heeft die het profiel van zijn vader aannemelijk maakt, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hij ook over zijn oom langs vaderszijde, die samen met zijn vader een strijder is, geen informatie heeft en zelfs niet weet of hij nog in leven is, (iii) zijn verklaringen aangaande zijn ontvoering niet logisch zijn en niet te rijmen vallen met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat individuele gedwongen rekrutering met geweld door de taliban eerder uitzondering is, (iv) ernstige vraagtekens te plaatsen zijn bij zijn ontsnapping uit de "qala" en meer bepaald zijn bewering dat hij urenlang in de nacht geblinddoekt door de bergen zou hebben gelopen tot aan een dorp bizar en weinig aannemelijk is, (v) de luchthartige reactie van zijn ooms nadat hij tijdens de nacht uit zijn huis werd gehaald opmerkelijk is, (vi) hij helemaal niet aannemelijk kan maken hoe de politie van zijn verblijf bij de taliban op de hoogte was gekomen aangezien zijn moeder zijn verdwijning enkel aan zijn ooms had gemeld, hij niet aangeeft dat er verdere problemen te verwachten waren vanwege de politie aangezien zowel de ouderlingen als zijn oom, die lid is van het parlement, zich borg hadden gesteld en hij dus wel op een zekere bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan terugvallen en hij bovendien zou verwezen hebben naar de eerdere klacht die hij had ingediend en waardoor hij aantoonde dat hij zelf slachtoffer was van de taliban, (vii) de chronologie van zijn verklaringen afgetoetst aan de data van de door hem neergelegde documenten niet plausibel is, zoals omstandig wordt toegelicht, zodat er ernstige twijfels zijn inzake de authenticiteit van deze documenten zowel als bij de waarachtigheid van zijn verklaringen, (viii) hij over een intern vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar, waar hij beschikt over een familiaal netwerk en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) hij zich bij zijn asielaanvraag minderjarig verklaarde, terwijl uit onderzoek ingesteld door de Dienst Voogdij zijn leeftijd op 7 september 2011 op minstens 26, 8 jaar werd geschat, zodat dan ook ten eerste kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door hem neergelegde taskara, met vermelding "op basis van uiterlijke kenmerken 16 jaar in 1389" (2010).

2.5.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker

de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 december 2012 (CG nr. 1120553), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. In zoverre verzoeker zijn onwetendheid betreffende de activiteiten van zijn vader tracht te vergoelijken, stellende dat hij, rekening houdend met zijn kwetsbare leeftijd ten tijde, alle relevante informatie omtrent het profiel van zijn vader en zijn grootvader heeft gegeven, dat hij zeer jong was en niet met zijn vader meeging, dat het voor zich spreekt dat commandanten van Hezb-i-Islami hun actiedomein en activiteiten niet met hun minderjarige kinderen bespreken en dat zijn vader regelmatig niet naar huis kwam, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 7 september 2011 – datum van het onderzoek – minstens 26,8 jaar was. Verzoekers beweerde jeugdige leeftijd kan dan ook niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden omtrent het profiel van zijn vader en zijn oom. Integendeel dient op basis van hoger aangehaald leeftijdsonderzoek te worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van de door hem voorgehouden feiten en zijn vlucht uit Afghanistan een volwassen man was, van wie redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal essentiële kennisvragen die betrekking hebben op zijn persoonlijke leefwereld en dat hij voldoende duidelijke en coherente informatie kan verstrekken over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, quod non in casu. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, beschikt verzoeker nauwelijks over informatie die het profiel van zijn vader aannemelijk maakt, terwijl hij nochtans zijn vrees voor rekrutering door de taliban gedeeltelijk baseert op dit profiel. De taliban zou hem immers hebben willen bewegen tot deelname aan de jihad, verwijzend naar de activiteiten van zijn vader. Aangezien de activiteiten van zijn vader aldus raken aan de kern van verzoekers asielrelaas, mag worden verwacht dat hij hieromtrent concrete informatie kan verschaffen en dat hij dienaangaande over een ruimere kennis beschikt dan deze die hij tentoonspreidt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn ontvoering niet logisch zijn en niet te rijmen vallen met de informatie gevoegd aan het administratief dossier betreffende de rekruteringsstijl van de taliban, dat ook zijn verklaringen aangaande zijn ontsnapping en meer bepaald zijn bewering dat hij urenlang in de nacht geblinddoekt door de bergen zou hebben gelopen tot aan een dorp ongeloofwaardig zijn, hij evenmin zijn arrestatie door de politie aannemelijk weet te maken en diverse discrepanties kunnen worden vastgesteld tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten. De Raad stelt vast dat verzoeker met een verwijzing naar zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het herhalen van zijn vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. De uitgebreide motivering inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, in casu vervolging en bedreiging door de taliban alsook vervolging door de politie, waarna hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming vooreerst beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker over een reëel intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad, waar hij beschikt over een familiaal netwerk en waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad omdat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden tegen de taliban. Met dergelijk betoog – in wezen niets meer dan loutere beweringen – brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad, waar hij beschikt over een familiaal netwerk. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban en de Afghaanse politie

ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad en het neerleggen van een aantal persartikels brengt verzoeker voorts geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen kan, in zoverre deze al betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over te maken voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS